

kud něco takového jako duše existuje? Cítila hlubokou únavu tam, kam vědomí nedosáhlo. Únava, únava, hrozná únava.

Dokonce i na Bellondové bylo vidět, že je napjatá, a ta měla tvrdost v povaze. Tamalanová se zdála být nad věcí, ale Odradovou neošálila. Dospěla do stavu povznesené pozorovatelky, který čekal každou Sestru, dožila-li se ho. Nezáleželo už na ničem krom sledování a úsudků. A ty se dávaly najevo jen letmým výrazem vrásčité tváře. Tamalanová poslední dobou mluvila málo a její poznámky byly tak stručné, až působily absurdně.

„Nakupte další nekoráby.“

„Uvědomte Sheeanu.“

„Prozkoumejte Idahovy zápisky.“

„Zeptejte se Murbelly.“

Někdy z ní vycházelo jen bručení, jako by ji slova mohla zradit.

A lovkyně neúnavně táhly vesmírem, pročesávaly ho a pátraly po Kapitule.

Ve svých nejskrytějších myšlenkách vnímala Odradová nekoráby Ctěných matre coby plavidla korzárů na nekonečných mořích mezi hvězdami. Nepluly pod vlajkami s lebkou a zkříženými hnáty, ale klidně by tomu tak mohlo být. Nic romantického na těch pirátkách nebylo. *Zabít a vydrancovat! Hromadit jmění z krve druhých. Vysát energii a na cestách kluzkých krví stavět další zabijácké nekoráby.*

A netušily, že se ve vši té krvi mohou utopit, budou-li se držet tohoto kurzu.

Tam někde, v tom lidském Rozptylu, musí být nějakí šílenci, z nichž povstaly Ctěné matre, lidé, kteří žijí své životy s jedinou utkvělou myšlenkou: Zničit!

Byl to velmi nebezpečný vesmír, v němž mohly volně plynout takovéto myšlenky. Dobré civilizace se starají o to, aby podobné myšlenky nezískaly energii, neměly možnost ani vzniknout. Kdykoli by se náhodou objevily, rychle by byly odkloněny, než by stačily nabrat sílu.

Odradovou překvapovalo, že to Ctěné matre nevidí, a pokud snad ano, že si toho nevšímají.

„Jsou to hysterky,“ nazvala je Tamalanová.

„Xenofobky,“ opravila ji Bellondová, vždycky povýšená, jako by jí vlada nad Archivy pomáhala lépe chápat realitu.

Pravdu mají obě, pomyslela si Odradová. Ctěné matre se chovaly jako hysterky. Všichni *cizí* jsou nepřátelé. Důvěřovaly zřejmě jen mužům, které si sexuálně zotročily, a i těm jen do jisté míry. Podle Murbelly (*naší jediné zajaté Ctěné matre*) neustále zkoušely, jestli je jejich moc dost pevná.

„Někdy jen tak, z rozmaru, někoho zlikvidují, jako varovný příklad pro ostatní.“ Tato Murbellina slova vyvolávala otázku: *Dělají snad takový příklad z nás?* „Vidíte! Tohle se stane každému, kdo si troufne se nám protivit!“

S xenofobií měl Bene Gesserit své zkušenosti. *Naše odezva*, pomyslela si Odradová, *je vyvážená a rozumná a utlumí odchyly, na které narazíme*. Není v takové myšlence příliš mnoho zpupnosti?

„Trpíme svou vlastní xenofobií,“ varovala svého času Radu. „Upadly jsme do defenzivní paranoie, co se týče Ctěných matre.“

A co na to všechno řekla zajatá Ctěná matre Murbella?

„Rozzlobily jste je. A jakmile se jednou rozčílí, nedají si pokoj, dokud vás nezničí.“

Zničte cizáky!

Mimořádně přímočaré. „Pokud to sehrajeme správně, stane se to jejich slabým místem,“ vyjádřila se Odradová.

Xenofobie dovedená do extrému?

Dost možná.

Odradová praštila pěstí do stolu, i když věděla, že to uvidí a zaznamenají Sestry, neúnavně monitorující chování Matky představené. Promluvila nahlas pro ty všudypřítomné transoči a slídící Sestry za nimi.

„Nebudeme vysedávat a bezmocně čekat! Ztuchněly jsme jako Bellondová (*jen at' se vztekne!*) ve víře, že jsme stvořily nedotknutelnou společnost a trvalé struktury.“

Přejela pohledem známou místnost.

„Tohle je jedno z našich slabých míst!“

Usedla za psací stůl a pomyslela (kdo ví proč?) na architekturu a komunitní plánování. Matka představená má na takovou věc právo!

Komunity Sesterstva zpravidla nevznikaly náhodou. Třebaže přebíraly existující stavby (jako například starou harkonnenskou pevnost na Gammu), činily tak s plány na přestavbu. Žádaly si pneumatické potrubí k dopravě drobných zásilek a zpráv. Osvětlení a paprskové projektory k vysílání zašifrovaných zpráv. Považovaly se za mistrně zabezpečené komunikace. Důležitější zprávy přenášely ženy-poslové z řad akolytek a Ctihodných matek (které by se spíše obětovaly, než by zradily své nadřízené).

Dokázala si představit, jak to chodí tady za oknem i v dálce mimo planetu – znala svou síť, dokonale organizovanou a ovládanou, každá Benegesseritanka v ní plynule navazovala na ostatní. Pokud šlo o přežití Sesterstva, vládla nesmírná oddanost. Jistě, tu a tam některá žena uklouzla, některé velkolepě (jako třeba lady Jessica, babička Tyrana), ale to vše se dalo jen v omezené míře, většina narušení pořádku byla dočasná. „Mám svůj rozum!“, takové názory se rozplynuly, jakmile se řád ocitl v nebezpečí.

A to všechno byl benegesseritský model. Slabé místo.

Odradová si přiznala, že hluboce chápe obavy Bellondové. *Ale ať se propadnu, jestli dovolím, aby takové věci potlačovaly radost ze života!* To by znamenalo poddat se přesně tomu, co chtějí ty zuřivé Ctěné matre.

„Ty lovkyně pasou po naší síle,“ pronesla Odradová a vzhledla k transočím na stropě. *Jako dávní divoši požírající srdce nepřátel. Inu... my jim dáme něco, co mohou zhltnout! Až pozdě jim dojde, že tohle nestráví!*

S výjimkou úvodních lekcí určených akolytkám a postulantkám Sesterstvo příliš nedalo na varovná rčení, ale Odradová razila vlastní heslo: „*Někdo se musí ujmout orby.*“ Usmála se pro sebe a sklonila se k práci, nyní mnohem osvěženější. Tato místnost, toto Sesterstvo, to je její zahrádka a plevel je třeba vymýtit, semena zasít. *A hnojit. Nelze zapomínat na hnojení.*

Když jsem se vydal vést lidstvo po své Zlaté stezce, slíbil jsem mu lekci, která se mu vtiskne do kostí. Znáš základní model, který lidé slovy popírají a činy potvrzují. Tvrdí, že hledají bezpečí a klid, jež nazývají mírem. A přitom šíří zárodky zmatku a násilí.

LETO II., BOŽSKÝ IMPERÁTOR

Ona mě tedy nazývá Pavoučí královnou!

Velká ctěná matre se opřela v mohutném trůnu na vysokém stupínku. Seschlá hrud' se jí otlásla tichým smíchem. *Dobře ví, co se stane, až ji lapím do své sítě! Vysaju ji jako mouchu, to s ní provedu.*

Tato malá žena s nevýraznou tváří a nervózním tikem shlédla na žlutě dlážděnou podlahu audienční síně, osvětlené střešními okny. Ležela na ní benegesseritská Ctihodná matka v šigafilových poutech. Zajatkyně nejevila známky odporu. Pro tyhle účely se šigafil výtečně hodil. *Dokázal by jí uříznout ruce!*

Komnata, v níž Velká ctěná matre seděla, jí vyhovovala rozměry i tím, že ji zabavily jiným. Ty tři stovky metrů čtverečních tady na Uzlu dřív sloužily pro shromažďování gildovních kormidelníků v jejich obrovských nádržích. Zajatkyně působila na žluté podlaze v rozlehlem prostoru jako pouhé smítko.

Ta slaboška mi až moc nadšeně prozradila, jak mě nazvala její takzvaná nadřízená! A je nacpaná šérou!

Ale stejně máme krásné ráno, pomyslela si Velká ctěná matre. Až na to, že na tyhle čarodějnice nefunguje žádné mučení ani mentální sondy. Jak se dá mučit někdo, kdo se může kdykoli rozhodnout, že zemře? A dělávají to! Znají i způsoby, jak potlačit bolest. Jsou pořádně mazané, tyhle primitivní ženštiny.

Velká ctěná matre byla ráda, že palečnice, železné boty a okázalé popravy ve stylu Tomáše de Torquemady vystřídaly vědecké vynálezy určené k získávání žádaných odpovědí od zajatců. T-sondy a jejich nejrůznější vylepšení z Rozptylu dokázaly vymáčknout údaje dokonce i z čerstvě mrtvých mozků. Vyvolání bolesti nezpůsobilo